

O ztracené ponožce

Taky někdy nemůžete najít druhou ponožku? Já vám prozradím jedno velké tajemství, ale nesmíte ho nikomu říct.

Pojďte se se mnou podívat do pokojíčku, kde bydlí Anička. Pšššššššš, Anička už spí. Všude je ticho a tma. To je ta pravá doba, kdy ožije šuplík s ponožkami. „Uááááááá, to jsme se krásně vyspaly“ zívají proužkované.

Protahují se i bílé, modré a žluté s puntíky. Hnědá vyskočí a praští proužkovanou: „Máš ji a chyt' si mne!“ Ponožky se honí v šuplíku sem tam a dávají si babu. Růžová volá: „Ted' budeme hrát na schovku!“ Ponožky se rozběhnou po pokoji a každá se chce co nejlépe schovat. Bílá kraječková stojí u pikoly: „Jedna dvě tři čtyři pět, jdou ponožky na oběd. Jdou ponožky k večeři, kdo nechce, ať nevěří...už jdu!“ Bílá opatrně nahlíží do šuplíku, ale tam už žádná ponožka není a tak se rozhlíží kolem sebe.

Když nějakou najde, volá: „Piky piky zelená pod autíčkem! Piky piky proužkovaná v bačkůrce!“ A tak tam dovádějí celou noc. Když ráno vychází sluníčko, šuplík volá: „Holky, domů!“ Ponožky honem naskáčou do šuplíku a každá si najde svou barevnou kamarádku. Puntíková běhá po pokoji a hledá druhou puntíkovanou. Jenže ta se večer schovala tak dobře do kočárku k panence, že ji nenašly a ona tam spokojeně usnula.

Do pokoje přišla maminka a vzbudila Aničku. Pak vytáhla ze skříně červené šatečky. „Aničko, jaké chceš dneska ponožky?“ ptá se maminka a otevře šuplík s ponožkami. Ty se tváří, jakoby nic a čekají, jaké si Anička dneska vybere? „Puntíkové!“ Jenže maminka druhou hledá marně, ta puntíková je jen jedna. Anička se začne vztekat a plakat, že chce jediné ty se žlutými puntíky a ať ji maminka ještě hledá. Pláč vzbudí puntíčkovanou a volá z kočárku: „Haló, tady jsem!“ Ale ponožky mají tenoučké hlásky a maminka ani Anička její volání neslyší a dál přehrabují ponožky v šuplíku a krouťí hlavou. Když druhou puntíkatou nenajdou, vytáhnou růžové s mašličkou a šuplík zavřou.

Ted' už víte, jak to u ponožek chodí, a tak se nedivte, když tu druhou nemůžete najít.